

QUÆSTIO III.

Quare cum Æternus Pater sit lux, de solo filio dicitur, quod sit lux vera lucens in tenebris?

- 9. Text. Loquens Evangelista de Verbo Incarnato ait in presenti, num. 9. Erat lux vera, qua illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum, & lux in tenebris lucet, & tenebra eam non comprehenderunt. De quibus multa dixi citato cap. 1. & dicitur, quod sit lux illuminans omnem hominem: & circa hæc multa ibi explicavi quæst. 36. 37. & 38. nunc adde.
10. Primo, cum Æternum Verbum sit lux hominum, & Angelorum, omnesque ab eo lumen accipiant, tamen Joannes non eum dicit lucem Angelorum, sed hominum & ratio literalis est, quia Evangelista agebat de ejus adventu ad hominum redemptionem; aliter, & ingeniosè respondet Cajetanus & ait: Describit autem supremam lucem intelligibilem per hoc, quod est lux hominum potius quam per hoc, quod est lux Angelorum, quia homo infirma est creatura inter omnes creaturas intellectum habentes: Natura Angelica multò superior, ac illustrior natura humana, quæ inter intellectuales in infimo est gradu; inde ipsa humilitas, & ab ectio interservit, & ansam dedit, ut Divina benignitas eam erigeret ac sublimaret, ut cum per essentiam, inferior sit Angelis, per gratiam feret præstantior, ac illustrior, ait Septuagint. Deus per Oseam 1. num. 1. Quia puer Israel, & dilexi eum: Septuaginta: Quia parvulus Israel ego dilexi eum: perpende: Quia: Cum Jacob se humilem, ac abjectum valde reputaret, inde meruit à Deo eligi in principem fratrum: Apparuit Dominus in flamma ignis de medio rubi. Exod. 3. num. 8. Cur non eligit altas Cedros, seu amcenos platanos, seu odoriferum cinnamomum? quia forte rubus inter cetera valde humilis, & abjectus.
11. Tamen principaliter Quæstio inquiri: Cur Æterni Patris filius dicitur lux vera? Erat lux vera qua illuminat omnem hominem. Æternus Pater simpliciter, & absolute dicitur lux, multoties in sacra Scriptura Sapient. 7. num. 26. Candor lucis æterna, id est, filius candor est æternæ lucis, scilicet Patris. Ubi filius est candor, Pater lux. Michæ. 7. num. 8. Dominus lux mea est. Jacobus in sua Canonica cap. 1. num. 13. ait: Datum optimum, & omne donum perfectum desursum est descendens à Patre luminum. Ubi Pater luminum appellatur. Et noster Evangelista de filio agens, non solum eum dicit lucem, sed lucem veram, & cum certissimum sit, quod Pater æternus sit lux vera, cur tamen in presenti de solo filio scribitur, quod sit lux vera, de Patre tantum, quod sit lux? Ad hæc difficultatem.
Respondet D. Epiphanius in Ancoratu in principio, & ait: Si enim qui ex ipso genitus est genuinus filius, lux vera, filij genitor citra

ambiguitatem, lux vera est ipse, qui genuit ipsum sine principio, & sine tempore lucem veram: Cum de filio dicitur, quod sit lux vera, superfluum est de Patre prædicari, quod sit lux vera; filius enim est lumen de lumine; & filius ut lux procedit à Patre, ut luce, filius enim per ineffabilem generationem procedit à Patre & Pater suam lucem communicat filio; nec filius aliam lucem habet, quæ non sit à Patre communicata ergo cum de filio prædicatur, quod sit vera lux, etiam de Patre prædicatur quod sit vera lux.

In felicissima natiuitatis nocte magno splendore astat Angelus ad pastores annuncians Christum natum Luc. 2. num. 10. Ecce Evangelizo vobis gaudium magnum, quod erit omni populo, quia natus est vobis saluator mundi qui est Christus Dominus, in civitate David, & hoc vobis signum, invenietis infantem, & inde ipsi venerunt festinantes: cum magno ac ingenti gaudio, ac lætitia; & tamen de sanctis Magis tantum scribitur Matth. 2. num. 1. Invenientes domum invenierunt puerum cum Maria matre ejus; Et tamen expressè non dicitur de eis, quod de puero invento gavisi sunt: Cur de pastoribus aperit eorum gaudium magnum tot, ac tantis signis, ac demonstrationibus declaratum circa puerum inventum prædicatur; non verò sic de Magis? Erant Pastores Abrahami filij; de quo dicebat Dominus, Joan. 8. num. 56. Abraham exultavit in videret diem meum, vultus & gavisus est: Abrahamus christo viso, magno gaudio repletus est, inde fieri debuit, ut insigniter simile gaudium descenderet in filios ejus in eadem virtute existentes, ut veri filij Abraham. D. Irenæus lib. 4. cap. 25. ait: Angeli autem gratulationem magnam vigiliantibus nocte pastoribus enuntiarunt; sea & Maria ait: Magnificat anima mea Dominum, & exultavit spiritus meus in Deo salvatori meo: Descendite quidem exultatione Abraham, in eos, qui erant ex semine ejus, &c. Idem gaudium agnoscit sanctus Pater in Beata Virgine, ut pote filia Abrahami; tamen gaudium Virginis excellentius, & præstantius gaudio Abrahami tam ratione dignitatis, quam meritorum illius.

QUÆSTIO IV.

Quare lux Christi cum esset fulgentissima, tenebra eam non agnoverunt?

Ait Noster Evangelista num. 5. Quod lux in tenebris lucet, & tenebra eam non comprehenderunt: de quo dixi citato c. 1. q. 27. 29. & 30. Nunc adde; valde mirum quod lux Divina cum esset fulgentissima, maxime sese diffunderet, etiam in abditissima tenebrarum loca, & inter ipsos tenebrosos homines versaretur; illi tamen eam non vident, nec attingunt? Respondet D. Bernard, serm. de Purificatione ex illa 1. Joan. Epit lux veni in mundum, & dilexerunt homines magis tenebras, quam lucem

lucem: & lux, inquit, in tenebris lucet, & tenebræ eam non comprehenderunt: Ac si dicat, & in plateis derideantur aquæ, & alienus non bibit ex eis: & misericordia in medio templi est, nec tamen accedunt, quos manet æterna damnatio. Medius vestri stat; ô miseri, quem vos nescitis, ut morientes, antequam videritis Christum Dominum non in pace dimittamini, sed potius quam rapiamini à rugientibus preparatis: ad escam. O summa & extrema hominum miseria! Cum lux sit fulgentissima, ac splendidissima in medio templi, in medioque ipsorum hominum, sic obtenebrati sunt, ut eam ante oculos habentes non videant; illamque solum cognoscunt, qui ex Deo sunt, quia illam reverenter suscipiunt, ac illamque se maxime præparant, ac disponunt, qui autem alieni sunt à Deo, & in sua perversitate obstinati eam contemnunt, & ita obsecati sunt, ut videntes non videant suam damnationem æternam: Ne in pace dimittamini, sed potius rapiamini à rugientibus preparatis ad escam.

Maxime decantatur de incarnata Dei sapientia: Hæc conclusus, fons signatus: Cantic. 4. num. 12. sed hoc videtur repugnare cum eo quod dicitur Proverb. 5. num. 16. Deriventur fontes tui foras, & in plateis aquas tuas divide. Habere eas solus, ne sint alieni participes tui: Ecce videtur manifesta contradictio; si fons est signatus: aquæ illius sunt conclusæ, ne exterius erumpant, & alii de illis participent: quomodo ergo in Proverbis commendatur, ut aquæ foras in plateis dividantur, cum plateæ omnibus sint communes? quid ergo illa obsignatio & conclusio? Vide, quod ait Proverbiorum Textus: Ne sint alieni participes tui: dona cælestia, ac divinæ gratiæ sunt conclusæ, ac obsignatæ alienis, ac proptervè obduratis, ac obstinatis, ac sunt potentissima, & irriguæ fluentes electis, ac bene dispositis, & bene preparatis. Sic ait citatus D. Bernardus. In communi posita est scilicet, Dei misericordia offertur omnibus, & nemo illius expertus, nisi qui renuit; Derivantur aqua tua foras Domine Deus; Nihilominus tamen fons tuus, tibi proprius est, & non bibit alienus ex eo. Qui tuus est, non videbit mortem donec viderit Christum Dominum, ut securus dimittatur in pace: & si largiret per publicas plateas fluant Dei benedictiones, & Esau tantum de illis bibunt destinati ad vitam æternam, cum quibus aquæ foras erumpentes dividuntur, à quibus excluduntur, ne bibant alieni, & protervi, quibus tuus, ô Domine fons obsignatus: ac conclusus est: fons tuus, tibi proprius, & non bibit alienus ex eo.

- 16. Cant. 5. Proverb. 5. Maxime decantatur de incarnata Dei sapientia: Hæc conclusus, fons signatus: Cantic. 4. num. 12. sed hoc videtur repugnare cum eo quod dicitur Proverb. 5. num. 16. Deriventur fontes tui foras, & in plateis aquas tuas divide. Habere eas solus, ne sint alieni participes tui: Ecce videtur manifesta contradictio; si fons est signatus: aquæ illius sunt conclusæ, ne exterius erumpant, & alii de illis participent: quomodo ergo in Proverbis commendatur, ut aquæ foras in plateis dividantur, cum plateæ omnibus sint communes? quid ergo illa obsignatio & conclusio? Vide, quod ait Proverbiorum Textus: Ne sint alieni participes tui: dona cælestia, ac divinæ gratiæ sunt conclusæ, ac obsignatæ alienis, ac proptervè obduratis, ac obstinatis, ac sunt potentissima, & irriguæ fluentes electis, ac bene dispositis, & bene preparatis. Sic ait citatus D. Bernardus. In communi posita est scilicet, Dei misericordia offertur omnibus, & nemo illius expertus, nisi qui renuit; Derivantur aqua tua foras Domine Deus; Nihilominus tamen fons tuus, tibi proprius est, & non bibit alienus ex eo. Qui tuus est, non videbit mortem donec viderit Christum Dominum, ut securus dimittatur in pace: & si largiret per publicas plateas fluant Dei benedictiones, & Esau tantum de illis bibunt destinati ad vitam æternam, cum quibus aquæ foras erumpentes dividuntur, à quibus excluduntur, ne bibant alieni, & protervi, quibus tuus, ô Domine fons obsignatus: ac conclusus est: fons tuus, tibi proprius, & non bibit alienus ex eo.
17. Jacob cum moriturus non solum benedixit duodecim filios suos, sed etiam duos Joseph filios, Gen. 48. num. 15. Benedixit filij Joseph, Unde Jacob tam largus in tantis benedictionibus impendendis in tantos filios, ac nepotes cum tamen Isaac pater ejus sanctissimus habens duos filios ipsam Jacob, & Esau maxime detrect ac recusat dare benedictionem Esau Genes. 27. num. 17. & Jacob valde benevolus filijs, & nepotibus dat benedictionem, imo ipse filios suos ad hoc advocat, & congregat Genes. 49. num. 1. filij & nepotes Jacob uniebantur in unum populum, qui esset posses

solus Dei ad ipsum Dei laudandum, ac glorificandum; At verò Esau ordinabatur ad populum idololatram; ac alienam à Deo, & ideo alienus erat à Dei benedictionibus; at ex filijs & nepotibus Jacob facturus erat unus populus Dominus, qui esset ejus possessio; & ideo tot, ac tantis benedictionibus impingatur, ac locupletatur. Rupertus lib. 9. in Genesim cap. 21. Postquam hanc quæstionem proponit, ait: Facile est solutio, filij Isaac in duas erant populos dividendi: plures autem filij Jacob una gens, & unus populus in unitate paternæ fidei Deum verum & vivum hereditate possessuri, vel ab ipso erant possidendi: Qui enim sunt Dei multis & largis benedictionibus ditantur; à quibus alieni excluduntur.

QUÆSTIO V.

Quare recipientibus Christum datur, ut sint filij Dei?

Ait Evangelista num. 11. Quotquot autem receperunt eum, dedit eis potestatem filios Dei fieri: De quo tractavi citato cap. 1. q. 45. 46. 47. 48. 49. Hunc vero adde. Quo quot autem receperunt eum: nempe, per fidem, ac obedientiam, deposito errore, ac protervia: dedit eis potestatem, &c. D. Augustinus in presenti ait: Ille venit Unigenitus, ut solveret peccata, qui peccatis implicabamur, ne adoptaverit nos propter impedimentum eorum, quos sibi fratres facere volebat, ipse solvit; & fecit coheredes: Quomodo fieri potuit, ut homines peccatis gravati eleventur ad fortem, ac cohereditatem filiorum Dei; Ipse solvit eos à peccatis, ut eliminatis peccatis homines supra homines eleventur ad tantum apicem filiorum Dei.

Videns Baptista Christum Dominum ait: Ecce Agnus Dei, ecce qui tollis peccata mundi: Joan. 1. num. 29. solum Joannes de Christo prædicat, quod tollit peccata mundi, multo Joannes præstantiora poterat dicere, quod dat gloriam, vitam æternam, & immortalitatem. Deinde Christus Dominus valde profectus fuit in laudibus Joannis, nempe quod ipse erat major inter nator mulierum; quod Angelus, Propheta, ac plasmquam Propheta, & columna firma, & immobilis: Quomodo ergo Joannes, tam curtus, ac abbreviatus est in prædicandis Christi magnalibus: cum de Christo testatur, quod tollit peccata mundi: ipsum filium Dei dicit; quia solus filius Dei poterat mundum ab illis mundare, cum de eo dicit, quod dat gratiam, vitam æternam, & gloriam; quia hæc ad emundationem peccatorum consequuntur. D. Chrysostomus in Imperfecto homil. 27. in Matth. Joannes quidem refectus erat de Christo, Ecce Agnus Dei; sed amplius recepit à Christo, quam præstitit; Joannes enim Christum glorificans, humanam illi præstitit laudem; Christus autem Joanni divinam contulit gloriam. Nam iste illum agnum ostendit, ille autem Angelum prædicavit; Iste minas laudavit in Christo, quam erat. Nam non solum peccatum

Qui sunt et benedictionibus ditantur, ab illis excluduntur alieni. Rupertus. Textus. August. Mandandus est homo à peccatis, ut divinatorum fiat participes. Math. 11. Ablatis peccatis consequens est gloria, & vita æterna. D. Chrysost.

peccatum mundi abstuli: sed etiam vitam aeternam mundo donavi: ille autem istum supra quam videbatur, creavit: ut qui homo erat, Angelus diceretur.

10. D. Leo. Secundo, D. Leo serm. 5. de Nativit. cap. ultimo ad haec verba tanquam respiciens, ait: Originem, quam sumpsit in utero Virginis posuit in fonte baptismatis: ut per sacrum lavacrum recompenaret naturam quam ex nostro assumpserat, per illud lavacrum regenerationis & renovationis, ut ait Paulus ad Titum 3. num. 5. renasceremur haeredes gloriae, ac beatitudinis, ut ad illam elevaremur; cum elevandus esset Elias in caelum, cum ipse pergeret cum Elias 4. Reg. 2. num. 8. Tulit Elias pallium suum, & involvit illud: & percussit aquas, quae divisa sunt in utramque partem, & transierunt ambo per secum... Ecce currus igneus, & equi ignei dividerunt utrumque, & ascendit Elias per turbam in caelum: Deus non solet facere miracula nisi ex magna necessitate, ac mysterio; ad quid necesse fuit, ut Elias ascenderet in caelum, quod tantum miraculum permittatur, ut aquae Jordanis dividerentur, & per siccum praeberent transitum, quando Elias eodem modo poterat assumi ante aquarum divisionem; ad quid huiusmodi transitus per Jordanem? Designabatur jam inde necessitas Baptismi ad caelestem ascensum ad gloriam, quod non aliis preparabatur nisi transeuntibus per baptismum. D. Cyrillus Ierosolym. Catech. 3. ait: Post diluivium factus percussus est cum Noe: sedus & cum Israel in monte Sinai, verum haec non sine aqua, & lana rubra: & hyssopo, Elias assumptus est, & non sine aqua: prius enim transiit Jordanem, deinde in caelum raptus est: Ecce nec datur foedus cum Deo, nec ascensus in caelum nisi ad illum pervenias per aquas baptismi, quod ut denotaretur Elias ut ascenderet in caelum prius transit aquas Jordanis.

4. Reg. 2. Per baptismum nos transferre Christus in caelum.

D. Cyrillus Ierosol. Tertio, Quaeque autem receperunt eum, dedit eis potestatem filios Dei fieri: Cum scribitur quod ipse ab hominibus accepit, a quibus receptus fide, cultu, ac veneratione, inde ex consequentia certa sequitur: Dedit eis certum, & tanquam infallibile erat, quod tantus Dominus daret magnificum, & excelsum donum, utpote filiationem Dei illis; a quibus aliquid etiam tantillum acceperat: D. Athanasius homil. de Incarnatione Christi, ait: Accipiens enim mortalem hominem patrem dedit hominibus suum patrem immortalem, quod eo dicto apparet: dedit eis potestatem filios Dei fieri: Considera superfluentem divinam beneficentiam, accepit ex hominibus mortalem patrem Adamum, ut filius Adami esset, & dicitur quod inde: dedit nobis suum immortalem Patrem ut filii Dei simus, & dicamur: Accipiens enim mortalem hominem patrem, dedit hominibus suum Patrem immortalem.

21. D. Athanas. Deus naturam quam a nobis accepit cumulatissime remunerat.

22. Huius. Deus majora deo, quae accipit.

23. D. Bernat. Ait Isaias 9. num. 6. Parvulus natus est nobis, & filius datus est nobis. Cum ipse sibi totus esset, natus esset nobis, ut se totum nobis daret: Parvulus natus est: cum esset magnus, parvulus natus est, ut nos parvulos magnos faceret: Filius datus est nobis: & cum esset filius Dei factus est filius hominis, ut nos faceret filios Dei. D. Bernat. serm. 4. super Missus est: sic ait: Magnificetur a nobis parvulus magnus Dominus, quos ut faceret magnos factus est par-

vulus: Eusebius Emileus homil. 1. ait: Natus est nobis, qui sibi erat, datus est ergo ex Divinitate, natus ex Virgine: ut nos faceret Divinos.

Decantat Regius Vates Psal. 59 num. 10. Moab olla spei mei: Quoniam motivo Moab appellat ollam spei suae: David a Moab per Ruth ortum trahebat, ex qua etiam consequenter Christus sumpsit carnem, ut verus Davidis filius; Cum ergo David se peccatorem agnosceret considerans deum, ex peccatoribus Moabitibus se velle carnem assumere, magnam deinde spem concipiebat, quia cum Deus de peccatoribus carnem sumeret, amplissime remuneravit, peccata dolens: & multa alia bona largiens, cum ipse compendiose valde beneficus sit pro quolibet minimo obsequio. D. Paulinus Epistol. 3. ait: Moab olla spei mea: pua non solum ex juda, sed ex Moab hoc est, non solum de Sanctorum sed etiam de peccatorum origine corpus assumpsit Iesus; qui decocta quae per ollam carnis nostra cruduit, sanctificavit in aeternum nobis cibum carnem suam. Ipsa est, & illa secundum Ieremiam olla urens peccata, & illo igne consumens de quo ait: ignem veni mittere in terram. Pondera phrasim: Moab olla spei mea: sicut in olla cruditas carnis, igne apposito, in decoctione venit, ut fiat cibus aptus ad manducandum; sic dom Deus defuit carnem ex genere Moabita, cruditas, & obduratio, ac omnis diffidentia peccatorum igne spiritus tollitur ac emolletit, ut fiat aptissimi, ac proportionatissimi cibi ad Divinam mensam in gloria.

Cum Deus ex nobis aliquid assumpsit magna pes ad multa bona. D. Paulin.

QUESTIO VI.

Quare illi assumuntur ad adoptionem filiorum Dei, qui nec ex sanguinibus, nec ex voluntate carnis, neque ex voluntate viri; sed ex Deo nati sunt?

Postquam Noster Evangelista proposuit adoptionem filiorum Dei; statim sequenti num. 13. quoniam sunt illi, qui ad tantam dignitatem sunt eligendi, dicit: qui non ex sanguinibus, neque ex voluntate carnis, neque ex voluntate viri; sed ex Deo nati sunt: De qua re dixi cicato cap. 1. ibi in Expositione, & quaest. 5. Ubi huius rei sex interpretationes apposui: illa communior, ac mihi aptior sub sanguinibus intelligit principia generationis; per carnem mulieris, per virum masculum; & quia omnis homo nascitur ex femina, & masculo; Denotat ergo Evangelista, quod homo assumitur ad tantam dignitatem filiorum Dei, non quia ex suis parentibus naturalibus habeat Originem, sed quia ex Deo per gratiam nascitur.

Primo, Nunc D. Augustinus tractat. 2. in Joan. sic valde profunde locum explicat, & ita exponit: In eo autem, quod sequitur: Neque ex voluntate carnis, neque ex voluntate viri: Carnem pro femina posuit, quia de costa cum facta esset Adam dixit: Hoc nunc os de-

osibus meis; & caro de carne mea. Posuit ergo caro pro uxore, quomodo aliquando spiritus pro matre, quia ille imperare debet, ista servire.

Valde subtiliter Augustinus explicat rixas, ac contentiones, quae dantur inter conjuges metaphora carnis & spiritus: quia perpetuum est dissidium inter carnem & spiritum, Testante Paulo ad Galatas 7. num. 17. Caro concupiscit adversus spiritum; spiritus autem adversus carnem: haec enim sibi invicem adversantur. Unde illa Dei verba Gen. 2. num. 18. Faciamus ei: scilicet Adamo, Adjutorium simile sibi, Caeteranus ex Hebraeo legit: Faciamus ei auxilium contra ipsum: Nam maritus & uxor tanquam caro, & spiritus, sibi multoties maxime adversantur. Cum ex victoria Philistae filia regis esset promissa Davidi, qui maxime dilexit Michol, quod nuntiatum est Sauli: & placuit ei: Quid tunc: Dixit Saul: dabo eam illi, ut fiat ei in foedus. 1. Reg. 1. num. 10. cum Saul multis modis insidiaretur Davidi, ut eum honesto praetextu perderet: dabo illi Michol in conjugem, tanquam incestinum bellum adversus parans, Abulens. q. 2. ait: Dabo eam ei in foedus, ut sit occasio cadendi in malum. Ut ipse explicat per insidias ad mortem, quia saepe uxor ad maritum est occasio cadendi in malum.

Secundo, Qui neque ex sanguinibus, neque ex voluntate carnis, &c. Bene advertit Beda, quod in scriptura, cum ponitur sanguis in plurali, peccatum denotari solet. Psalm 50. num. 6. Libera nos de sanguinibus, Deus Deus meus: Illud tamen maxime notandum: quod ait: Ex voluntate carnis, Voluntas, proprietas est animae & a carne est aliena; Quae est ergo voluntas Carnis. Hugo ait: Neque ex voluntate carnis: id est, neque ex amore carnali. Arabicus legit: Nec ex appetitu carnis: Ipse carnalis hominis appetitus calore libidinis aetivans, tam vehementer, ac fortiter voluntatem rapit, ac attrahit, ut jam voluntas non sit sui domina, sed si voluntas carnis, & voluntatem sequatur, ac illi subjicietur. Unde Job. 31. num. 7. probans innocentiam suam dicebat, quod nunquam sua voluntas, seu mens obsecuta est suorum oculorum concupiscentiam, sic ait ipse: Si declinavit gressus meus de via, & si secutum est oculos meos cor meum: Hebraicus: Si oculo obsecutum est cor meum: Tanta probitate eminebat, ut nunquam ejus cor, id est, voluntas secuta est oculos carnaliter concupiscentes Philipp. ibidem. Nec cor meum acquiescens secutum est oculos meos; cum concupiscentia imagines illi asserentur.

Postquam dicitur data potestas hominibus, ut fiant filii Dei, qui neque ex sanguinibus, neque ex voluntate carnis, neque ex voluntate viri: illi enim fiant filii Dei, qui a rebus humanis, ita se abdicant, & separantur, ut in eis nihil sanguinis, nihil carnis, ac humani affectus appareat, & infernosca ut; Unde recte dicit Tertullianus lib. de pudicitia, Quod, contra angelos caro est: & Joannes Climacus Gradu. 4. ait. Excessiva natura abnegatio, corporisque mortalis, aique corruptibilis, mirabilis se vera ad incorpoream, spiritualeque substantiam consentio: scilicet, dum Sylveira in Evang. Tom. VI.

26. Beda. 27. Carnis concupiscentia parit vitam spirituale. Terrull. Climacus.

Hugo. Arab. Appetitus carnis ad se trahit voluntatem. Job. 31. Hebraic. Philipp.

27. Postquam dicitur data potestas hominibus, ut fiant filii Dei, qui neque ex sanguinibus, neque ex voluntate carnis, neque ex voluntate viri: illi enim fiant filii Dei, qui a rebus humanis, ita se abdicant, & separantur, ut in eis nihil sanguinis, nihil carnis, ac humani affectus appareat, & infernosca ut; Unde recte dicit Tertullianus lib. de pudicitia, Quod, contra angelos caro est: & Joannes Climacus Gradu. 4. ait. Excessiva natura abnegatio, corporisque mortalis, aique corruptibilis, mirabilis se vera ad incorpoream, spiritualeque substantiam consentio: scilicet, dum Sylveira in Evang. Tom. VI.

27. Postquam dicitur data potestas hominibus, ut fiant filii Dei, qui neque ex sanguinibus, neque ex voluntate carnis, neque ex voluntate viri: illi enim fiant filii Dei, qui a rebus humanis, ita se abdicant, & separantur, ut in eis nihil sanguinis, nihil carnis, ac humani affectus appareat, & infernosca ut; Unde recte dicit Tertullianus lib. de pudicitia, Quod, contra angelos caro est: & Joannes Climacus Gradu. 4. ait. Excessiva natura abnegatio, corporisque mortalis, aique corruptibilis, mirabilis se vera ad incorpoream, spiritualeque substantiam consentio: scilicet, dum Sylveira in Evang. Tom. VI.

27. Postquam dicitur data potestas hominibus, ut fiant filii Dei, qui neque ex sanguinibus, neque ex voluntate carnis, neque ex voluntate viri: illi enim fiant filii Dei, qui a rebus humanis, ita se abdicant, & separantur, ut in eis nihil sanguinis, nihil carnis, ac humani affectus appareat, & infernosca ut; Unde recte dicit Tertullianus lib. de pudicitia, Quod, contra angelos caro est: & Joannes Climacus Gradu. 4. ait. Excessiva natura abnegatio, corporisque mortalis, aique corruptibilis, mirabilis se vera ad incorpoream, spiritualeque substantiam consentio: scilicet, dum Sylveira in Evang. Tom. VI.

corpus per excessivam sui abnegationem defecatur: ad quandam incorpoream, spiritualeque substantiam contendit.

Ad stabilendum firmum foedus cum Abrahamo praecipit Deus fieri circumcisionem, & ait: Hoc est pactum meum, quod observabitis, inter me, & vos, & semen tuum post te. Circumcidatur ex vobis omne masculinum: Genes. 17. num. 10. Valde extraordinarium est hoc foedus: quod Deus introducit in posterum Abraham! nam cum inter principes constituitur amicitiae foedus signa pacis eliguntur, & omnis effusio sanguinis procul abigitur; nam sanguinis nota bellum denuntiat, & pacem negat. Quomodo ergo Deus pactum iniens cum Abrahamo effusionem sanguinis interponit; foedus verae Religionis ac amicitiae cum Deo, bellum denuntiat contra carnem, & sanguinem, ut caro praescindatur; & sanguis mortificatione, ac poenitentia effundatur. Lycopomani in praesenti ait: Religio vera contra carnem, & sanguinem militat semper, Crux semper portanda docetur, libidines carnis amputanda toto corpore. Unde ait Paulus ad Galat. num. 20. Christus crucifixus sum cruci, vivo autem jam non ego, sed vivit in me Christus: Ad quae verba praclare ait Noster D. Cyrillus Alexandr. lib. 12. in Joann. cap. 28. Mundana namque conversationis mors, Evangelica vita origo, ac fundamentum.

De sancta Ecclesia circumdata, filiis suis, ait Regius Vates Psalm. 217. num. 3. Uxor tua Dei dilectam, ac veram sponsam cum vito comparat: Quoniam huius rei combinatio! Vitis ligatur, ligno amputatur, ac praescinditur ferro, ac multis aliis pressuris profert fructus suos: Sic & pia anima ex religiosa amputatione carnalium, ac ligata crucis mortificationi, ac multis mortificationum pressuris producit suos fructus in vitam aeternam. D. Zeno. serm. 6. in Isaiam sic ait: Dominus Ecclesiam suam pro voluntate plantavit, quam sacerdotibus officiis extollens, piisque purificatione facundans felici ligno suspensam uberrimam docuit afferri vindemiam.

29. Plal. 127. D. Zeno.

29. Plal. 127. D. Zeno.

29. Plal. 127. D. Zeno.

29. Plal. 127. D. Zeno.

29. Plal. 127. D. Zeno.

29. Plal. 127. D. Zeno.

29. Plal. 127. D. Zeno.